
som-hi!

digital 17

Continguts

SOM-HI! CINEMA DIGITAL, per Salvador Montalt.

“**Ida**”, de Pawel Pawlikowski.

BAIXANT DELS NÚVOLS, per Jordi Mercader Carbó.

“**L’estació meteorològica de Malgrat: un quart de segle d’observacions**”

ESPAI POLÍTIC

“**Èxit de la jornada sobre economia local de CiU Malgrat de Mar**”.

COL·LABORACIONS:

Conreu dels pèsols a Malgrat, Joan Farré.

El camí del tunel, per Jacint Espel.

El míting del President Rajoy, per Anrise.

Ida

Salvador Montalt

El 23 de gener, el Cineclub Garbí projecta a Malgrat aquesta pel·lícula que està sent considerada la millor de l'any per diverses associacions de crítics nord-americanes i pels membres de l'acadèmia europea del cinema; a més, l'han nominada als Globus d'Or a la Millor Pel·lícula de Parla No Anglesa i és a la llista de semifinals de les nominacions a l'Òscar de Parla No Anglesa. I és que és, de debò, una bona pel·lícula. En blanc i negre, està ambientada a la Polònia de 1962 –amb la memòria de la guerra encara ben present i una societat pregonament catòlica, sota el règim comunista i alhora implicada en no poques vergonyes del passat no tan llunyà–. De manera que, d'una banda, és com un film realista d'aquella època en aquell país i, per altre cantó, hi ha una mirada occidental –notòria en l'estètica, sobretot els enquadraments fotogràfics, i en la figura del músic jove que es deleix amb peces de jazz–, cosa que fa aconsellable mirar qui és l'autor de la pel·lícula.

Pawel Pawlikowski va néixer a Varsòvia el 1957. Als catorze anys deixa Polònia per anar a viure a Alemanya i més endavant se n'anirà a Itàlia, abans d'instal·lar-se el 1977 a Anglaterra. A Londres i Oxford estudia Literatura i Filosofia, abans de mitjan anys vuitanta, que començà a dirigir documentals de la BBC. No és fins als quaranta anys –1997– que debuta en la ficció amb *The Stringer* (1997), història d'un noi de Moscú enamorat d'una periodista occidental, seleccionada a la Quinzena dels Realitzadors de Canes. Amb *Last Resort* (2000), sobre el món dels emigrants de passada entre dos països, seguint la petja d'un noia russa que arriba a Anglaterra, fa un salt qualitatiu: seleccionat a Venècia i en diversos festivals –Xixón, Edimburg, Tessalònica...–, guanya un BAFTA. Per bé que és amb *My Summer of Love* (2004) que aconsegueix un renom internacional –i s'endu el BAFTA al millor film "britànic"–: els efectes emocionals i físics d'un estiu en dues noies. Tanmateix, aquell mateix 2004 tornà a la universitat per a investigar durant tres anys sobre el realisme al cinema britànic contemporani i així no va ser fins al 2011 que es tornà a posar darrere la càmera. A França, dirigí *La dona del cinquè* (2011), adaptació de la novel·la epònima de Douglas Kennedy, en la qual Ethan Hawke és un professor uni-

Direcció: Pawel Pawlikowski. **Guió:** Pawel Pawlikowski i Rebecca Lenkiewicz. **Fotografia (en blanc i negre):** Ryszard Lenczewski i Lukasz Zal. **Música original:** Kristian Eidnes Andersen. **Durada:** 1h20.

Repartiment: Agata Trzebuchowska (germana Anna / Ida Lebenstein), Agata Kulesza (Wanda Gruz), Dawid Ogrodnik (Lis, músic), Jerzy Trela (Szymon Skiba), Adam Szyszkowsky (Feliiks Skiba), Halina Skoczynska (Mare superiora), Joanna Kulig (Cantant).

Sinopsi: Polònia, 1962. L'Anna, bonica noia de divuit anys, s'està preparant per fer els vots al convent de monges on ha viscut des que va quedar òrfena, de petita. S'assabenta que té un parent viu: una tia, germana de sa mare, anomenada Wanda, a qui ha de visitar abans de fer els vots. L'Anna descobreix que aquesta tia no és tan sols una antiga advocada de l'Estat de l'època comunista, especialment coneguda per haver sentenciat a mort capellans i tot d'altra gent, sinó que a més és jueva. Així és com sap que ella mateixa també és jueva i que el seu nom de debò és Ida. Ran d'això, la noia decideix emprendre un viatge per a descobrir les pròpies arrels i encarar la veritat de la seva família. Ha d'escollir entre la identitat de bressol i la religió que va salvar-la de les massacres durant l'ocupació nazi de Polònia. Però la Wanda, la tia, que l'acompanya en el viatge, també ha d'enfrontar-se a les decisions que va prendre durant la guerra, en fer passar la fidelitat a la causa per davant de la família.

versitari que ha fugit a París, on topa amb Kristin Scott Thomas, una vídua que pot estar embolicada en una sèrie de crims.

A *Ida* (2013), els ostensibles enquadraments fotogràfics són tan importants com l'argument en si. Els personatges ocupen moltíssimes vegades només un costat del pla i és el paisatge que n'esdevé protagonista, en bona mesura. El paisatge d'un país gris, fred, d'un silenci més corcat que glacial... és el que predomina a la majoria de fotogrames de la pel·lícula. Per contra, els actors els veiem a la part baixa de la imatge, o en un racó. No és que siguin secundaris, sinó que la seva existència està condicionada, marcada, per aquest ambient que els embolcalla, decanta, oprimeix. És la fotografia que ho expressa i no tant les ratlles de diàleg. Certament, és un treball estètic que algú amb encert ha qualificat de "sofisticat", però que no cau en l'esteticisme –pel pèls– gràcies al diàleg que la imatge manté amb els personatges i la seva situació, gràcies al plausible discurs fílmic de Pawlikowski.

El destí individual es trenca aquí amb el col·lectiu. El present, fins i tot per a una òrfena, es deu a un passat, que pesa. Hi ha unes arrels –significades per la condició de jueva que la novícia descobreix–, hi ha uns orígens –la família de la novícia i les seves vicissituds–, hi ha una Història –la invasió nazi, la persecució de jueus per part de polonesos, els primers temps del règim comunista–. I el present no pot desentendre-se'n, sigui per aconseguir la pau interior i conèixer la pròpia identitat, sigui per encarar el dolor covat que ni l'alcohol no aconsegueix apaivagar del tot. I es planteja el futur, l'opció diferent que pren cadascun dels protagonistes...

Potser us ha sorprès que el Cineclub hagi triat una foto d' *Ida* per a la portada del catàleg del primer trimestre de la temporada actual: la fotografia grisa d'una novícia, impresa en un fos granat. És una justa i sàvia decisió, perquè *Ida* és de les grans pel·lícules programades pel Cineclub Garbí, no ja aquest any, sinó al llarg de la seva dilatada trajectòria. La cita, el 23 de gener de 2015, al Centre (22h). •

L'estació meteorològica de Malgrat: un quart de segle d'observacions

Jordi Mercader Carbó
jmercader@gmail.com
@jmercadercarbo

El mes vinent farà 25 anys que Malgrat de Mar disposa d'una estació meteorològica automàtica. El 9 de gener de 1990, als terrenys de la cooperativa agrícola El Progrés-Garbí, es posava operativa la setena estació de la Xarxa Agrometeorològica de Catalunya (XAC).

Tal com el seu nom indica, les estacions de la XAC estaven orientades a donar informació meteorològica d'especial interès per a l'agricultura. Així doncs, a més de mesurar les variables convencionals (temperatura, humitat, precipitació) tenien altres peculiaritats: la velocitat i direcció del vent, per exemple, es mesuraven a 2 metres d'alçada (per conèixer el seu efecte sobre els cultius) i també tenien sensors per a la radiació solar i la temperatura sota terra (per saber les temperatures que experimenten les arrels de les plantes).

La primera estació d'aquesta xarxa, desplegada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya, es va instal·lar a Raïmat (el Segrià), l'any 1988. Després van seguir la del Canós (la Segarra), a finals del mateix any, Sant Pere Pescador (Alt Empordà) i la Tallada (Baix Empordà), aquestes dues ja el maig de 1989. Al llarg de la dècada següent, la XAC arribà a tenir 91 estacions, que l'any 2001 van ser traspassades al Departament de Medi Ambient i posteriorment s'integraren a la Xarxa d'Estacions Meteorològiques Automàtiques (XEMA) del Servei Meteorològic de Catalunya.

Ja integrada dins la XEMA, i amb l'objectiu de millorar la qualitat i representativitat de les dades registrades, el maig de 2005 aquesta primera estació (Foto 1) va ser desmantellada i se'n va muntar una de nova al seu emplaçament actual (Foto 2): al costat de les pistes d'atletisme. D'aquesta manera, l'estació malgratenca actualment compleix les recomanacions de l'Organització Meteorològica Mundial: els sensors de temperatura i humitat es troben dins una gàbia meteorològica (el que es coneix popularment com a "caseta"), no té obstacles per al vent, que es mesura a 10 metres d'alçada, i es troba en un terreny amb vegetació pròpia de la zona. Amb la renovació també se li va incorporar un sensor de pressió atmosfèrica, alhora que es van mantenir les mesures de temperatura al subsòl: a 5 i 50 cm sota terra.

Com funciona l'estació?

L'estació automàtica (EMA) de Malgrat, com ja s'ha dit, consta de sensors per mesurar la temperatura (de l'aire i del subsòl), la humitat relativa, la precipitació, la velocitat i direcció del vent a 10 metres d'alçada, la pressió atmosfèrica i la radiació solar. Tots els registres que recullen els sensors passen per un datalogger: un sistema d'adquisició, processament, emmagatzematge i transmissió de dades. També disposa d'un sistema de comunicacions per enviar aquestes dades a la seu del Servei Meteorològic de Catalunya cada mitja hora.

El datalogger és el cervell de l'estació. El vent, per exemple, es mesura cada segon. A partir d'aquests registres, el sistema calcula, d'una banda, la velocitat i direcció mitjana del vent al llarg de mitja hora, i de l'altra, fa mitjanjes de 3 segons per a determinar la ratxa màxima de vent.

Només aquests valors finals són els que es transmeten al Servei.

Cal remarcar que el fet que l'estació sigui automàtica no vol dir que les dades es donin per bones sistemàticament: de fet, se'n fa un control diari per part de tècnics del Servei Meteorològic. No només es comprova que les dades estiguin dins d'un rang raonable (que la temperatura no superi els 60°C, la humitat relativa no sigui superior al 100%, etc...) sinó que també es busca la coherència temporal (que no hi hagi salts bruscos de temperatura o vent entre dades successives), la coherència espacial: comparant registres d'una estació amb estacions properes, o la coherència climatològica: comparant les dades registrades amb la climatologia de referència de la zona.

En el cas de la precipitació, per exemple, no és estrany trobar-se amb pluviòmetres embussats, que acumulen una certa quantitat d'aigua que degota lentament a l'interior de l'aparell. En aquests casos apareix un registre de pluja dèbil que s'allarga unes hores. En aquest cas, la comparació amb estacions properes o amb les imatges del radar poden permetre detectar la incidència i marcar el registre com a no vàlid.

Peculiaritats climàtiques de Malgrat

Els registres de temperatura de l'estació de Malgrat criden l'atenció a qualsevol aficionat a la meteorologia, especialment a l'hivern, quan pot donar els valors més freds de tota la costa catalana i apareix sovint als mapes de TV3.

En situacions de calma atmosfèrica, les planes interiors de la conca de la Tordera es refreden considerablement. Com que el mar és més càlid, aquest aire fred i més pesat flueix seguint la vall de la Tordera i arriba a Malgrat i Blanes. Per aquest motiu, a les nits molt sovint es noten els vents de terrals i les temperatures baixen a valors insòlits a d'altres punts del litoral. Aquest hivern, per exemple, la primera glaçada arran de mar a Catalunya s'ha registrat a Malgrat: -0,8°C de mínima el dia 10 de desembre. Però si volem el valor més baix registrat al nostre municipi hem d'anar a l'onada de fred del febrer de 2012: el dia 5 es va mesurar una mínima de -7,3°C.

Primera estació meteorològica automàtica de Malgrat (1990-2005), instal·lada als terrenys de la Cooperativa agrícola El Progrés-Garbí (Font: Servei Meteorològic de Catalunya).

Actual estació meteorològica automàtica de Malgrat (des de 2005), instal·lada al costat de les pistes d'atletisme (Font: Servei Meteorològic de Catalunya).

A l'estiu, en canvi, tenim valors de temperatura relativament suaus. Passem calor però no ens podem queixar. De fet, en 25 anys la temperatura més alta que s'ha mesurat són 33,9°C de màxima un dia d'agost de 1994 (hi havia un registre anterior de 36°C que es va invalidar). En aquest cas, la posició de Malgrat, endinsant-se lleugerament a la Mediterrània, permet que les marinades hi bufin sense cap obstacle i frenin les temperatures. En tota la costa catalana només es té constància d'un altre indret amb màximes a l'estiu tan suaus: l'Illa de Buda, a l'extrem del delta de l'Ebre, ben endins a mar.

A partir de tots aquests anys de dades, es pot determinar que la temperatura mitjana anual de Malgrat és de 15,3°C. L'any més fred va ser el 1993, amb una mitjana de 14,5°C i els més càlids foren 2003 i 2006, amb 15,9°C. Tornant a les glaçades, de mitjana hi ha 12 dies a l'any en què la temperatura arriba als 0°C o baixa per sota. L'any amb més glaçades va ser el 2005, amb 43 dies; a l'altre extrem tenim un any que no va registrar cap glaçada: el 1997.

Pel que fa a les pluges, tenim una mitjana anual de 624 l/m², però com passa a tota la zona d'influència mediterrània, les precipitacions són molt irregulars d'un any per l'altre. L'any més sec d'aquesta sèrie va ser el 1995, quan només es recolliren 331 l/m²; dos anys abans, en canvi, s'havia registrat el que encara és el valor màxim de la sèrie: 1118 l/m². Una altra dada interessant és la quantitat màxima de pluja que ha caigut en un sol dia: en aquests 25 anys, el dia més plujós fou el 24 d'octubre de 2011, amb 131,6 l/m². Afortunadament, és un registre relativament discret si el comparem, per exemple, amb les abundants precipitacions que van afectar alguns llocs del país durant la llevantada de finals del mes passat.

Pel que fa al vent, si considerem només les mesures realitzades a 10 metres d'alçada, tenim una sèrie més curta, que tot just el proper mes de maig complirà els 10 anys. Tot i així, s'han registrat ventades prou importants: la més forta, per ara, són els 88 km/h del dia 10 de març de 2007, quan el vent bufava de Tramuntana.

Precisament, el setembre de 2007 vam publicar en aquesta revista un article titulat "Rècords meteorològics de Malgrat", on repassava els valors extrems de temperatura i precipitació i comentava la situació meteorològica predominant els dies que es van mesurar. Acabava dient, però, que aquests rècords es podien trencar... i el cert és que ara mateix tots 3 valors ja són desfasats: com haureu vist, els rècords de temperatura mínima i de precipitació es van batre el 2012 i 2011, respectivament, mentre que el de temperatura màxima va ser invalidat per l'Àrea de Climatologia del Servei Meteorològic de Catalunya, en un dels repassos que fan periòdicament per detectar valors sospitosos de mala qualitat. Per tant, veurem quins rècords tenim d'aquí alguns anys!

La importància de l'estació meteorològica

Gràcies a l'estació meteorològica automàtica del nostre poble, els malgratencs podem saber la temperatura que tenim a temps real, consultant-la, per exemple, al web del Servei Meteorològic de Catalunya (www.meteo.cat), ja sigui a la versió clàssica o al mòbil. Sovint, també, surten dades del nostre poble a la televisió, ràdio i diaris d'àmbit nacional.

Tot això està molt bé, però també cal destacar la seva importància com a equipament científic. En el camp de la climatologia, permet caracteritzar els trets climàtics de la nostra zona: Alt Maresme i sud de la Costa Brava. A més, comparant els seus registres al llarg dels anys, poden ajudar a detectar els efectes del canvi climàtic a Malgrat i rodalies.

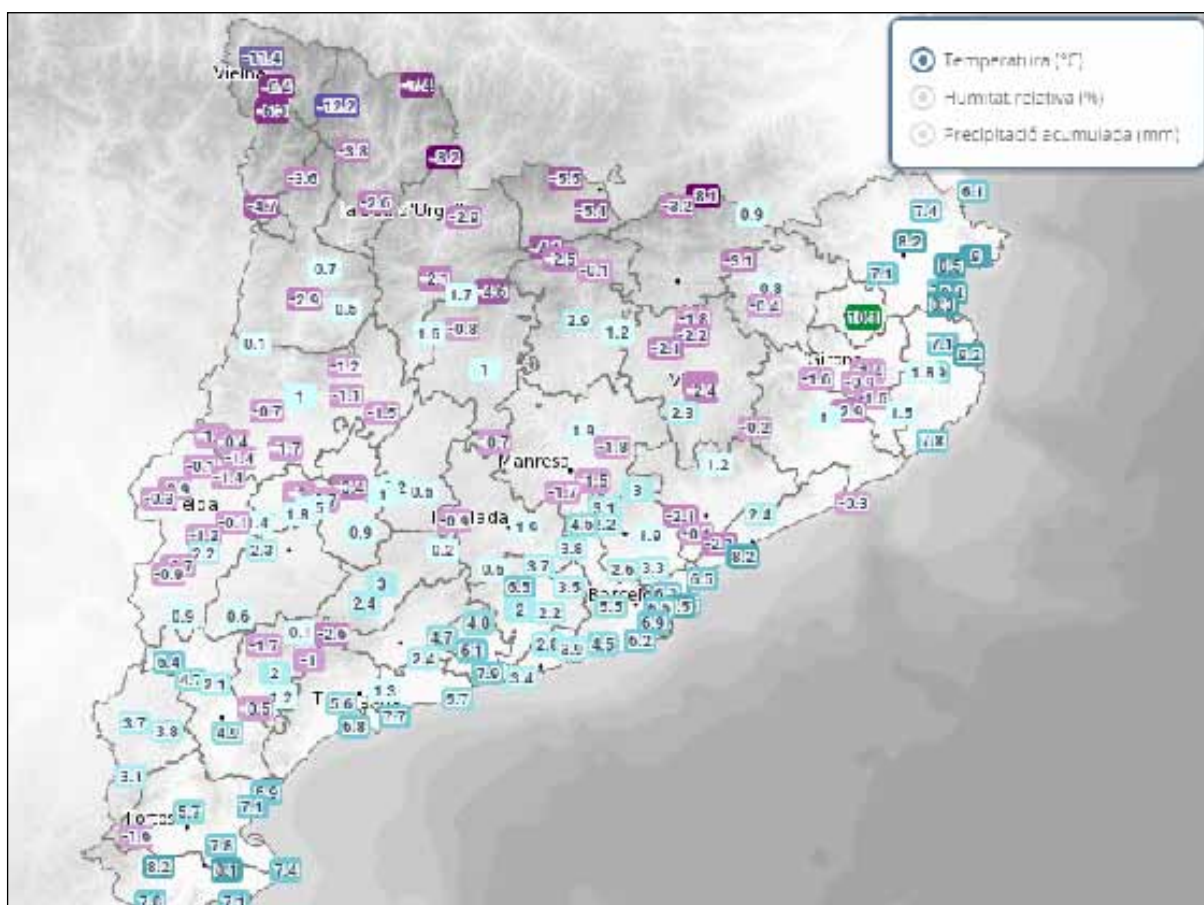
En l'àmbit de la predicció meteorològica, les dades de les 175 estacions de la XEMA (entre

elles, la de Malgrat) s'utilitzen per conèixer millor l'estat inicial de l'atmosfera a l'hora d'engegar les simulacions amb models numèrics de pronòstic del temps a alta resolució. Això es tradueix en una millora significativa de l'encert d'aquests models en pronòstics a molt curt termini (de 6 a 12 hores vista). Alhora, també serveixen per verificar els pronòstics: és a dir, per comprovar si les prediccions (siguin automàtiques o elaborades per predictors humans) s'han encertat o no. I la verificació és essencial per conèixer les deficiències en els pronòstics i intentar millorar-los.

I a més, les variables atmosfèriques també serveixen de suport per multitud d'estudis relacionats amb altres ciències naturals: biologia, hidrologia, oceanografia... o fins i tot medicina. L'estació meteorològica de Malgrat de Mar surt citada explícitament en almenys una quinzena d'articles publicats a diverses revistes científiques d'àmbit internacional (entre les quals la prestigiosa "Nature") i de diverses disciplines. I pel que fa a la xarxa d'estacions en conjunt, les aparicions en publicacions científiques (articles, intervencions en congressos, tesis doctorals i treballs universitaris) es compta per centenars.

Celebrem, doncs, que a Malgrat disposem d'una infraestructura científica de primer ordre i esperem gaudir-ne per molts anys!

Bon Nadal i Felicitat 2015 a tothom! ●

Dades de la XEMA al web www.meteo.cat. La imatge correspon a la matinada del dia 10/12/2014, quan la temperatura baixà sota zero a Malgrat (Servei Meteorològic de Catalunya)

Èxit de la jornada sobre economia local de CiU Malgrat de Mar

Diversos representants del teixit econòmic de Malgrat participen en la jornada impulsada per la federació nacionalista

Agrupació Local de Malgrat de Mar

www.ciu.cat/malgratdemar

El passat dissabte 15 de novembre, va tenir lloc al Centre Cultural de Malgrat de Mar la Jornada de debat sobre economia local organitzada per CiU Malgrat “*Reptes i oportunitats de Malgrat*”, en què van participar diversos representants del teixit econòmic del municipi. La taula de debat ha comptat amb un bon nombre d’assistents que van parlar sobre el futur econòmic de Malgrat i van compartir visions, perspectives i experiències amb Neus Serra, cap de llista de CiU a les properes eleccions municipals. L’acte s’emmarca en el cicle “*Diàlegs pel futur de Malgrat*” de la formació malgratenca, i tal i com ha indicat el regidor de CiU Malgrat de Mar, Jofre Serret, en la benvinguda de la jornada, “**té per objectiu obrir un debat sobre el futur de Malgrat en un moment clau de canvi i d’incerteses.**”

Neus Serra, candidata de CiU a l’alcaldia de Malgrat de Mar i portaveu del grup municipal de CiU a l’Ajuntament, va moderar i introduir la jornada destacant que “*Malgrat té prous elements sòlids per generar oportunitats a la població, tant de creació de llocs de treball com de millora de l’economia local, i pot arribar a esdevenir referent en àmbits vinculats als serveis i el turisme*”.

Il·lusió i treball en xarxa

L’alcaldessa de La Jonquera, Sònia Martínez, amb vincles familiars a Malgrat, va participar en la jornada des de la seva experiència al capdavant de l’Ajuntament d’un municipi fronterer de gestió complexa. Martínez va fer una crida a “**obrir la mirada per saber sortir endavant des del treball en xarxa i la participació de tots els agents econòmics**”.

Pagesia amb futur, necessitat de sumar

Per la seva banda, Albert Turné, va ressaltar la importància de la zona agrícola per la seva especialització, però també va parlar d’algunes amenaces com el canvi climàtic i, en especial, va destacar l’espai d’horta del Pla de Grau com una zona de gran valor ambiental única a l’àrea metropolitana, posant l’incís en la necessitat de potenciar els productes locals i de crear sinèrgies entre indústria, turisme i pagesia.

Un poble de serveis, canvi de xip, turisme responsable

Mónica Estalayo, directora de càmping, va llençar un missatge de realisme optimista respecte a les possibilitats de Malgrat. “*Hem desenvolupat un model de turisme pel camí fàcil, sense tenir en compte la qualitat, i aquest camí s’ha esgotat*”. “*Ens en sortirem*”, va dir, “*però*

cal canviar el model per un model de turisme sostenible en el temps". Professionalització, factor humà, qualitat del servei, trencar la estacionalitat i l'orgull de poble són ingredients que Estalayo considera claus per fer aquest canvi de xip.

Imaginació, fer bé les coses i suport al comerç

El pastisser **Alex Turró** va fer una anàlisi del comerç local plantejant la necessitat de trobar solucions imaginatives per posar en valor i dinamitzar els locals buits al centre de Malgrat. Per a Turró cal trencar amb la mala imatge dels aparadors buits i aprofitar-los per afavorir la promoció d'artesans, artistes locals, o l'exhibició de col·leccions. Turró va defensar una bona peatonalització del centre urbà de Malgrat; senyalitzant millor els aparcaments i posant les coses més fàcils a la gent. També va demanar més suport pel petit comerciant.

Polígon industrial, pensar en gran i lideratge

Ramon Malleu va posar sobre la taula la importància del polígon industrial com espai especialitzat en activitats econòmiques i la necessitat de més diàleg entre l'empresa privada i l'Administració, així com la participació activa d'empreses, municipi i treballadors per a desenvolupar estratègies de desenvolupament econòmic de manera consensuada. Manlleu també ha reclamat una Administració que faciliti les coses als emprenedors i no posi pals a les rodes.

L'empresari **Enric Bagó**, va aportar la dosi justa de realisme fent una crida a repensar l'antiga mentalitat industrial, perquè *"hi ha un Malgrat industrial que no tornarà"*. Va demanar defensar la indústria que encara tenim, i va destacar que sectors com la pagesia tenen futur a partir dels nous conceptes de quilòmetre 0 i producte de proximitat. L'activitat econòmica local té recorregut per a Bagó si s'aposta per la qualitat. Bagó també va parlar de la necessitat de tenir un lideratge fort que ens permeti reinventar-nos.

Especialització, bon servei i qualitat

El comerciant **Josep Vilaró** va parlar del centre de Malgrat com un espai per posar en valor. Cal imaginació i saber innovar per retornar la vida al comerç de Malgrat i convertir el centre en un centre comercial obert. Per a Vilaró el centre de Malgrat té prou atractius si es cuiden més els detalls. Potenciar el casc antic és essencial per retornar la vida als carrers que formen el cor de Malgrat. Vilaró també va demanar repensar la circulació i no resignar-se.

Neus Serra va tancar l'acte reivindicant l'orgull col·lectiu de Malgrat. *"Sóm aquí perquè creiem en les possibilitats de Malgrat, apostem per Malgrat i volem liderar un nou impuls al poble. Fa falta creure en nosaltres, en les nostres possibilitats com a municipi i com a destinació turística."* La candidata ha afirmat que *"la crisi no pot servir d'excusa per no assumir els reptes que Malgrat té pendents"*.

Serra va remarcar la necessitat d'identificar les oportunitats i el lideratge local per posar en valor recursos del patrimoni cultural i natural locals com ara el Pla de Grau, el Delta de La Tordera i les mines de Can Palomeras i el seu entorn. Així mateix, va subratllat la importància del polígon industrial com element bàsic pel desenvolupament del teixit industrial i la necessitat de gestionar-lo de manera més professional. ●

Conreu del pèsols a Malgrat

Joan Farré Rabal

El **pèsol** (*Pisum sativum*) és una planta de la família de les lleguminoses o fabàcies. El nom també s'aplica a la seva llavor, que és comestible. El pèsol és originari d'Àsia Menor i durant milers d'anys ha estat un conreu important. Actualment és una verdura i un component del pinso pels animals. És una planta anual herbàcia enfiladissa t'alçaria variable de 0,5 a 1,2 metres.

Els camps de Malgrat, primordialment és dediquen ara al conreu de verdures. Entre elles hi trobem en alguns camps, els pèsols. Hem fotografiat el pesolar del pagès **Toni Quevedo** situat al Pla de Grau de Malgrat.

El conreu dels pèsols segueix els següents passos: Al començament de la primavera es **llauren els camps**, s'hi **passa el rascle** i després la **fusta d'aplanar**, es fan solcs d'uns dos pams de separació i s'hi col·loca un **tac de pèsol**. Abans es feien clots i si posaven dos o tres grans de pèsol, eren tapats i es deixa la distància d'un pam entre un i altre.

Es tapen els solcs fent un altre solc paral·lel, per poder regar.

Tenint en compte les particularitats del nostre pla de Pineda i Pla de grau que és molt sorrenc, cal el rec més o menys sovint. Aleshores el pla estava farcit de **pous amb sínies** de tot tipus, la més habitual era de **catúfols** moguts per animals, matxos o cavalls. Més endavant ja van venir les **bombes per poar l'aigua dels pous**, elèctriques o de gasolina. Passa el temps i els pèsols creixen.

Quan les pesoleres tenen un o dos pams, cal clavar canyes vora de cada planta en forma d'encreuat i lligar-les de quatre en quatre, també cal lligar la planta a la canya de tant en tant. Primer apareixen unes flors blanques d'on surt la baina del pèsol, als temps de la collita es separen les bagotes de la planta per consumir el pèsol tendre. El pagès deixa les bagotes més desenvolupades i les últimes per

Pesolar al Pla de Grau

Pesolar

Toni Quevedo

Pesols a la caixa

aconseguir pèsol sec. Quan la mata s'ha assecat, es procedeix a batre les mates picant-les amb unes forques a l'era o ara damunt d'una lona impermeable, es treuen les mates i queda el pèsol, que pot ventar-se al vent i envasar-lo en petits sacs per vendre o per guardar-lo de llavor pel proper any. La comarca del Maresme, per la seva climatologia és adequada pel conreu del pèsol, recordem les pesolades dels restaurants del Maresme on condimenten el pèsol amb sèpia, pop o altres ingredients típics de temporada.

Pesols al mercat

Fins aquí aquesta recordant-se de la collita dels pèsols.

En aquest reportatge m'ha assessorat el pagès malgratenc **Toni Quevedo**. •

EL CAMÍ DEL TÚNEL

Jacint Espel

En l'Evangeli hi tenim una frase o ensenyança que lliga molt amb el tema que vull desenvolupar aquí. És el de les dues portes: l'estreta i l'ampla. L'estreta és la més difícil, la que costa més de traspasar, és la de l'altruisme, la manca d'egoisme, el servei desinteressat, el sacrifici i l'entrega cap als altres; és a dir, el camí de l'amor, que només ell produeix transformació i creixement espirituals.

La porta ampla és la més fàcil, és la que podem satisfer simplement amb els nostres sentits físics i els nostres instints animals, però és la que tard o d'hora ens portarà de cara al precipici, a la involució. La renúncia conscient o inconscient per viure en vida espiritual o bé submergir-nos cada vegada més en la densitat de la matèria.

En aquest camí del túnel hi trobem diferents tipus humans. A "grosso modo" els podríem classificar de tres classes: els que han traspassat la porta ampla i ja s'hi troben bé; els que ja són una mica conscients i comprenen que no tot pot ser fosc i que la vida ha de tenir algun sentit, que la llum s'ha de trobar en algun lloc o altre; i els tercers són els que ja estan convençuts que en un túnel s'acaba la foscor i que a la fi surt la llum. És a dir, que la vida té un sentit transcendent i que més enllà del que veuen els nostres ulls físics hi ha d'haver moltes més coses. Són els confiats, els valents, els que comprenen que la vida és sacrifici i deure, per aprendre una lliçó que val la pena perquè intueixen que la vida és un camí inacabable de creixement i esplendor espirituals. Són els que donen exemple i llum perquè els altres els segueixin. És la cadena evolutiva que no s'acaba mai.

En definitiva són els que han escollit la porta estreta de la vida. I farem encara una classificació una mica més detallada.

1.- L'AGNÒSTIC. Per aquest, la vida no té cap altre sentit fora de les satisfaccions que li pot donar la dimensió física on està vivint. En aquesta mentalitat representa que amb la mort

s'acaba tot, i que aquest túnel sempre és fosc i al final la llum no existeix. L'agnòstic ha entrat en la vida per la porta ampla i probablement morirà d'aquesta manera.

Penso, però, que s'haurien de distingir dues classes d'agnòstics. El primer que ja l'acabem de descriure i que també el podríem denominar ateu. Per a ell no existeix cap possibilitat d'un Ésser Suprem o Vida Una, el que vulgarment en diem Déu.

Segon, el que és agnòstic només en el sentit de no acceptar la religió tradicional que se'n ha predicat (ara em refereixo, naturalment, aquí a Occident) però que en el fons sí que pot comprendre la possibilitat d'un cert gnosticisme, o sigui, algun coneixement i alguna conclusió positiva de la mateixa existència.

2.- EL CREIENT TRADICIONAL, (a Occident) .- És qui s'ha empassat tota la doctrina que li han ensenyat donant-la per bona i així s'ha quedat. No ha nascut encara l'interès per qüestionar-se res i va tirant. Potser sí que de tant en tant li hagi vingut algun comentari des de fora, d'una ensarronada diguem-ne clerical, però es queda tan tranquil i continua vivint totalment despreocupat del tema religiós. I seguirà així fins que la mateixa energia interior de superació que anirà adquirint pel camí el faci despertar. Naturalment, aquests tenen clar que al final del túnel veuran la llum.

3.- EL CREIENT QUE JA VEU UNA MICA MÉS ENLLÀ DEL NAS.- Són aquells que a més a més de creure, consideren que pot ser possible la reencarnació i no fan escarafalls al respecte. Ara, això sí: no tenen cap pressa i pensen que si han de tornar a renéixer aquí a la terra per canviar de vida i aprendre més coses, ja faran el que calgui quan arribi el moment. Aquests potser pensen que a la fi del túnel a més a més de la llum veuran més coses.

3.- L'ASPIRANT A DEIXEBLE.- El que ja ha despertat en el camí de l'evolució i comprèn, al menys inicialment, el que suposa seguir aquesta opció. És el camí pedregós, arriscat i entregat totalment al servei de la Vida, acceptant tot el que li arribi amb tranquil·litat, pau i bon humor. Són els que estan plenament convençuts que al final del túnel sortirà una llum esplendorosa i eterna que els guiarà d'una manera més fàcil per continuar sempre endavant. Entenen que aquesta llum sortirà del seu propi interior i intueixen que el primer objectiu és assolir el seu propi autoconeixement, la seva autorealització. Aquest seguidor del camí espiritual intueix que la llum i tot el que sigui necessari ja es troba en el seu interior, només ho ha de despertar. És imprescindible, però, que passi el túnel, la nit fosca espiritual que ens referim més avall.

4.- EL MÍSTIC.- Trobant-nos ja en aquesta fase de la vida espiritual, és quan el túnel esdevé el que Joan de la Creu ens explica en el seu llibre: "La Nit Fosca" o bé el llibre o la vida de qualsevol místic que hagi intentat descriure aquest període del camí. El místic s'hagi ancorat o no en un Déu personal, es voldria fondre, fusionar-se amb l'Estimat, és un bhakti – iogui, el seu sentiment més fort és la devoció, és el romàntic del patiment espiritual. El seu cor ja força purificat li diu que s'ha d'entregar amb un Ésser Superior, sigui quin sigui, però no pot, no li ha arribat encara el moment. No s'ha qüestionat ni ha investigat massa, (és clar que n'hi ha de tots, cada místic també és diferent). Aquest tipus humà és molt semblant al deixeble, jo diria que gairebé és el mateix tipus de persona, però depèn de cada cas, com és lògic.

5.- L'OCULTISTA O TEÒSOF.- Aquest en segons en quin nivell, ja seria un iniciat, algú que ja ha traspassat la nostra dimensió física i pot haver tingut experiències en els mons supe-

riors.

L'ocultista és realista i no un somiatruites. El seu coneixement ha sigut adquirit mitjançant la investigació i per tant per la pròpia experiència. Com que la Teosofia es considera també una ciència, ell també és un científic i coneixedor de les lleis naturals. Comprèn que res passa per casualitat i que tot està regit per una Llei infal·lible i eterna.

Tornant a la metàfora del túnel, per aquest darrer tipus humà, el període del pas del túnel no és res més que una etapa temporal en un procés que de ben segur s'hi trobaran molts altres túnels diferents, i doncs ja sap que la lluita serà llarga i dura però com que té confiança en ell mateix i en la Vida, aleshores els dubtes van desapareixent i esdevenen seguretat, fortalesa i voluntat espiritual.

És l'ensenyança que se'ns dona en el Bhagavad Guíta. El diàleg etern entre Sri Krishna i Arjuna, el Mestre i el deixeble. Arjuna, després de dubtes i dificultats de tota mena, a la fi comprèn que no pot deixar de lluitar en aquesta batalla gairebé inacabable terminable de Kurukchetra (el domini total de la pròpia personalitat) per obtenir la consciència espiritual o il·luminació.

Ramiro Calle, un conegut divulgador en llengua espanyola de les doctrines d'Orient, i, segons la informació que tinc, ja ha publicat més de vuitanta títols sobre cultures i filosofies orientals. Per aquest coneixedor de les ensenyances milenàries d'Orient, el practicant de la vida espiritual també està immers en una batalla, i segons el seu llenguatge és "el guerrer espiritual". •

El míting del president Rajoy

Anrise

Vaig seguir amb atenció la dissertació del president Mariano Rajoy, del dia 29 de novembre de l'any en curs i estic perplex de lo que vaig escoltar, digué que havia vingut a Catalunya i no és del tot cert, vingué a reunir-se en un local tancat amb els barons del partit, per fer-li costat i amb la major part de l'estructura militància, i això per un president que diu que ho és de tots, no cola.

La seva oratòria la va encaminar a despotricar del nostre president Artur Mas, acomodant-se a les cares somrients dels reunits, i a l'aclamació de l'aplaudiment massiu de tots els seus militants, cada vegada que el censurava. De totes maneres crec, que el motiu de la seva curta estada, "dues hores" és perquè reconeix la poca estima que Catalunya i els catalans li tenen, si fos el president de tots com assegura, vindria a Catalunya donant la cara a la població catalana i en comptes de reunir-se amb la militància del seu partit, encara que també, hauria de reunir-se amb les entitats socials i polítiques del nostre país fent un acte obert d'encarament públic, on les opcions d'uns i dels altres foren dialogades i discutides sense pressions per part de ningú, i amb l'ús de la paraula poder arribar a una entesa que és lo que necessita Catalunya, segons el seu criteri en vers a Espanya, i no ho fa, per lo tant auguro i tinc la sensació que els catalans li fem por, i és molt possible que sirgui així, però cregui'm senyor Rajoy, que no som monstres, hem donat mostres de ser un poble pacífic i amb molt de sentit de la responsabilitat, som acollidors i de convivència pacífica amb els vinguts de totes les parts d'Espanya, i en quan a la nostra disconformitat, i voler la separació per conquerir un estat propi, ho tindria d'analitzar amb calma, pensant en lo que faria vostè si es trobés en la nostra situació, pensi que el procés ve avalat pel mal tracte que ens han donat i ens donen des de totes i cada una de les instàncies del poder que

vostè governa, i per això ve la discrepància en vers la manera de fer política del seu govern, i profetitzo i no sóc profeta, que amb la seva ceguesa cada vegada ens empeny més a la independència; estan tan equivocats amb el pensament únic, de que Espanya és indissoluble, que creuen que carregant amb tota l'artilleria contra Catalunya i els catalans, guanyaran més vots espanyols, i pot ser veritat que sigui així, però els vots catalans cada vegada que obren la boca dient mentides, estan més llunyans.

Sobre la consulta del 9 de novembre va despotricar dient que no tenia legalitat, i argumentà que no l'acceptaria ni ara ni mai, tal afirmació és anticipar-se als designis del destí, per lo tant se l'hauria d'haver estudiat i pensar que podria estar equivocadament sobre aquest procés, perquè la història ens ratifica, que "Castells més alts han caigut", dir que el president Mas havia perdut el nord i proclamar que no tenia cap sentit el convocar en tan poc temps, dues eleccions generals i una consulta, i a més que li havia arribat per "radio macuto", que volia fer unes eleccions plebiscitàries amb una llista única, i digué que no sabia lo que era això, i després unes altres per arribar a la separació i proclamar la independència, i mentrestant assegura, que entre tants experiments feia quatre anys que a Catalunya no es governava, Com pogué dir això, pensa que els nostres dirigents dormen sota la figuera, o què? També digué que Mas havia perdut el seny i no veia més enllà del nas, però ha de pensar senyor Rajoy, que com qualsevol mortal tenim un altre ull de reserva, que s'aposta a la cadira, per lo tan li dic, que al fer aquestes i tantes afirmacions de desprestigi sobre el nostre futur, els catalans podem pensar que el qui no veu més enllà del nas és vostè, i podria ser que el motiu és, estar encapsulat dins d'un capoll!, com els cucs de seda, i quan el procés de metamorfosis acabi el seu cicle, els designes del destí hauran fet el seu camí i vostè no tindrà el temps necessari per aturar-ho, per mol president que sigui.

És molt fàcil fer un míting envoltat per part de la cúpula dels governants i dels seus afiliats al partit, sense que ningú pugui discutir les seves veritats, un president senyor Rajoy que diu que és el de tots, el voldria veure personar-se a la plaça Catalunya de Barcelona, amb una data i hora concertada, enfront de tots els catalans, explicant amb claredat lo que pensa de nosaltres, això crec que seria lo més just; perquè ser el president de tots com diu vostè, reporta alguns sacrificis que hauria d'assumir, i venir a Catalunya a tancar-se amb els seus en un local tancat, els que no estan arrencats als designis de la seva idolatria, a la vista dels catalans dedueixo que és una burla; ja sé que vostè busca les aclamacions massives, en cada una de les acusacions que feia, i no vull dir en l'aire que es respirava, en estar impregnat de l'odi contra els que no pensen com vosaltres; i m'atreviria a dir, que de tots els presents d'aquest míting de partit, crec que no hi havia ningú que passi dificultats de cap mena, i ha de pensar que un 25% dels catalans no tenen treball, i els seus fills passen dificultats, per no dir que passen gana.

Penso que el president Rajoy vingué a Catalunya amb el propòsit d'acomodar-se davant dels seus, i no donar fiabilitat a la consulta. I la pregunta és, ¿si 2.380.000 persones amb el carnet d'identitat votaren i són el 39,6% de la població amb dret a fer-ho, si té legalitat o no? I és obvi que en té, crec que el seu partit no tingueren aquest tant per cent dels vots a les eleccions passades i governa, i argumentar que els que no varen anar a votar són 4.500.000 ciutadans, i per lo tan majoria, és fer demagògia i política barata. S'ha d'admetre que si no varen fer-ho, és perquè no volgueren.